

Folkethinget vedtagne Forslag, at, naar man havde en Regjering, der vilde søge at fremme Grundtanken i disse Forslag, skulde man faae at se, at dette „Alt eller Intet“ vilde vise sig ubrugeligt som Baaben. Det er den Betragtning, jeg har tilladt mig at fremsætte, og kun den, ligeoverfor hele denne saglige Fremstilling af vor Gjærning her, og jeg pleiede i den Henseende at vide, hvad der blev sagt, og gennem hvilken Overbevisning og Betragtning det kom frem. Det Samme fastholder jeg og vilde have fastholdt, hvis de ærede Medlemmer ikke havde gjort alt det, som vi den Gang kjæmpede for, til Mafatur ved den Beregning, de gjorde i 1877—78. Svad nu angaar den Sag, her foreligger, da henvendte det ærede Medlem til mig det Spørgsmaal, om jeg vilde staa ved, hvad jeg havde sagt ved Hærløvens 2den Behandling. Jeg skal ganske simpelt svare det ærede Medlem derpaa, at det gjør jeg med Fornøielse. Jeg sagde ved Hærløvens 2den Behandling, at selv om man vedtog alle de Udbringingsforslag, jeg har været med til at stille, var det for mit Vedkommende ikke det sidste Ord i denne Sag. Det Samme har jeg sagt idag og fastholder det, jeg fastholder det i den fulde Overbevisning, at vingen Hærløvsrevision faae med de Udbringingsforslag, der ere vedtagne ved 2den Behandling. Naar det ærede Medlem taler om Fællesudvalgspolitik og beslige, som jeg driver, er det jo fuldstændig forkert. Jeg siger, som Forholdene foreligger, efter den Stilling, som det ærede Medlem, den ærede Regjering, den ærede Krigsminister og Andre indtage, og i Mangel af en Forhandling, der kan føre til et Resultat, hvorom man paa et tidligere Stadium kunde blive enig, lader os saa fortsætte paa de andre Stadier, selv om man skulde gaa til et Fællesudvalg; men det er noget ganske Andet. Det, som det ærede Medlem taler om, at i en Sag, der har saa store Forgreninger, at man umulig selv med den bedste Villie kan naae hinanden ved 2den Behandling, den 2den Behandling skal være Hovedforhandlingen, passer ikke, det passer ikke i den Forstand, hvori det konstitutionelt og finansielt burde passe med Hensyn til det, hvorom det er sagt, nemlig Finantsloven. Det ærede Medlem vilde jeg have raadet til Et, og jeg tror da, hans Stilling vilde have været klarere og i en vis Forstand ogsaa stærkere, jeg tør ikke sige sandere. Det ærede Medlem skulde have sagt: I 1875—76 stod jeg som Ordfører for Folkethinget i denne Sag, jeg skrev en Betænkning og udtalte mig, jeg stillede Udbringingsforslag, og det Udbytte, Folkethinget fik af disse Forhandlinger — det var nemlig Folkethinget, der fik det —, er paa mange Punkter væsentlig forskjelligt fra det, som her foreligger. Jeg har selv fraveget min Anskuelse paa mange Punkter, for det Første med Hensyn til Forterne, for det

Andet med Hensyn til Kadrenes Størrelse, for det Tredie med Hensyn til Underofficerstolen, for det Fjerde med Hensyn til Officerstolen, for det Femte med Hensyn til Udrustningen, jeg har i høi Grad fraveget mit Standpunkt med Hensyn til det Finansielle, og jeg har altsaa fraveget mit sidste Ord førerstab paa mange Punkter; men jeg erkjender, at de politiske Forhold tale for en saadan Smøbekommen, jeg kan maaste i samme Grad, jeg lader Marineministeren trække paa mig, selv trække paa Krigsministeren, og saa kan Forretningen gaa; ellers standser det. Naar det ærede Medlem havde sagt det, vilde hans Ord have været det Faktiske ganske nær, ja endog saa have dækket det Faktiske. Jeg henviser i den Henseende til Forslagene, jeg har allerede angivet pagina, til Landstinget, Ordførers Udtalelser; paa hvert Punkt, jeg har nævnt, stemmer det. Efter hvad der er slet siden 1875—76, kunde der have været god Grund for det ærede Medlem til at sige, naar han da ærlig vilde have Noget ud af Sagerne: det Ministerium, vi helst ville have, kunne vi ikke faae — en Minister have vi imidlertid, som vi anse for høist velvillig, nemlig Marineministeren, ham kunne vi ikke vente at faae bedre, og det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) sagde ogsaa, at det var en af Grundene, hvorfor vi støttede ham — det maa vi altsaa give Afkald paa, det nytter ikke, hvad vi gjøre, thi, som det ganske rigtigt er blevet sagt, et Ministerium kan være nok saa slemt, naar det blot vil leve paa et provisorisk Pennestrøg, have vi ikke noget Middel imod det. Jeg indrømmer, som sagt, at der kunde være god Grund for det ærede Medlem til at sige: Det Standpunkt kunne vi ikke staa paa, vi kunne vise Smøbekommen her og der, uden at vi derfor behøve at gaa over til at blive de halve Resultaters Mænd. Vi kunne komme overens og komme til rimelige Resultater, naar de ere forsigtige i deres Smøbekommen; men det, som jeg tror, er det ødelæggende for de Herrers Stilling, haabe naar der er Tale om Hærløven og om Flaabeløven, er, at de ikke have, jeg vil ikke sige Mod, men fornødent Kjendskab til deres eget tidligere Standpunkt, til at sige: Der stode vi tidligere, det have vi maattet fravige af de og de Grunde. Saaledes er Stillingen og vi ere her tildels gaaede med de Andre. Vi have fraveget vort Standpunkt med Hensyn til Underofficerstolen, med Hensyn til Officerstolen og med Hensyn til Kadrene; men med Hensyn til Udrustningskontoen have vi ønsket at blive ved det Gamle; det er vort Stade. Til ogsaa at forlade dette have vi ikke kunnet gaa med. Nu sige de, at det Finansielle faae vi at tage paa vor Samvittighed. Mine Herrer, det er en Misforstaaelse; de skulde have sikket dem de samme Mænd paa Sammentoblingsparagrafen, som de